

II

РАЗГОВОРЪ СЪ ДЪРВЕСАТА

Ти осѣнявашъ урви, Джбъ почтенъ,
Поля пустинни — но не те обичамъ вече,
Откакто украсявашъ съ вѣнеца си зеленъ
На тие, що поробватъ стрѣвно, шлемъ и мечъ.

И тебъ не диря вече, Яворе суетенъ,
Било кога срамишъ безлистний лесъ, било
Кога красишъ на цезаритѣ голото чело —
Ти лъжешъ, като блѣнъ си мимолетенъ.

Обичамъ, Лозо, тебъ. Ти отъ сивата скала
Тѣй буйно се извивашъ, на забрава
На менъ поднасяшъ мждро благородний сокъ.

Но най обичамъ, Елхо, тебъ. Въ гладъкъ и
дълбокъ

Ковчегъ тя нѣвга ще да съхранява
Желания и блѣнове — и тѣзъ тегла.